

SKRIFTLIG FRÅGA TILL STATSRAÅD

Från Riksdagsförvaltningen
2024-04-15
Besvaras senast
2024-04-24 kl. 12.00

Till statsrådet Andreas Carlson (KD)

2023/24:805 Parkeringstillstånd för rörelsehindrade personer som förare och passagerare

Regelverket kring hanteringen av parkeringstillstånd för rörelsehindrade har sin grund i gällande EU-lagstiftning med ursprung i Europeiska unionens råds rekommendation av den 4 juni 1998 (98/376/EG) om parkeringstillstånd för personer med funktionshinder.

Verkställigheten i Sverige regleras i trafikförordningen, som fastslår att parkeringstillstånd endast får utfärdas till:

1. rörelsehindrade som har ett varaktigt funktionshinder som innebär att han eller hon har väsentliga svårigheter att förflytta sig på egen hand
2. andra rörelsehindrade som regelbundet behöver förarens hjälp utanför fordonet (det vill säga passagerare).

På senare år har det dock skett en medveten och tydlig förskjutning från EU-lagstiftningens normer i handläggningen av rörelsehindrade passagerares ansökningar om parkeringstillstånd.

Transportstyrelsens kompletterande föreskrift från 2016 (TSFS 2016:19) innebär en betydande åtstramning genom att tillföra en ytterligare parameter – publicerad som ett allmänt råd till 13 kap. 8 § trafikförordningen: ”Bedömningen av en rörelsehindrad, som inte själv kör fordonet, bör grundas på sökandens förmåga att ensam invänta föraren vid målpunkten.”

Trafikverkets drastiska skärpning av Trafikförordningens reglering av parkeringstillstånd i Sverige efter 2016 innebär en diskriminerande särbehandling av gruppen rörelsehindrade passagerare, i strid med de grundläggande villkoren i gällande EU-lagstiftning.

Det räcker inte längre att enbart redovisa omfattande svårigheter att förflytta sig på egen hand.

Därutöver ska en rörelsehindrad passagerare långtgående bevisa att man saknar tillräcklig psykisk förmåga att ensam och värnlös kunna vänta i sin rullstol efter avlämning på målplatsen (ofta en större, fullbelagd parkeringsyta) under den tid som krävs medan föraren/ledsagaren försvinner för att hitta en tillgänglig ordinarie parkeringsplats.

Under väntetiden, som ofta kan bli långvarig, förutsätts den rörelsehindrade passageraren ensam hantera en helt ny situation med ovisshet och rädsla, utlämnad och berövad sin normala trygghet med tillgång till hemlarm eller närvaro av ledsagare.

Det finns anledning att starkt ifrågasätta om en medvetet vald, restriktiv tolkning som drabbar en specifik grupp av rörelsehindrade har stöd i de grundläggande villkoren i gällande EU-lagstiftning och motsvarande svensk lagstiftning.

Jag vill därför fråga statsrådet Andreas Carlson följande:

Delar statsrådet Transportstyrelsens uppfattning att bedömningen av om en rörelsehindrad som inte själv kör motordrivet fordon regelbundet behöver hjälp av föraren utanför fordonet bör grundas på sökandens förmåga att ensam invänta föraren vid målpunkten, med allt vad det kan innebära, och om inte, vad avser statsrådet att vidta för åtgärder för att stärka tryggheten för rörelsehindrade personer som har svårigheter att förflytta sig på egen hand?

.....

Carina Ödebrink (S)

Överlämnas enligt uppdrag

Rebecca Heinemann